Skandinaviens Stjerne

Organ for de Sidste-Dages Hellige

Sandhed, Kundskab, Dyd og Tro forenet.

Nummer 4	15. Februar 1907.	56. Aargang

Mange Boliger i Guds, vor Faders Hus.

„I min Faders Hus er mange Boliger; men dersom det ikke saa var, havde jeg sagt eder det. Jeg gaar bort at berede eder Sted."

Vi kende ikke meget til det næste Liv; men dette vide vi: at det samme Væsen regerer ved samme Love i denne Verden, som i alle andre Verdener. Eftersom Gud altid er den samme, kunne vi være visse paa, at hans Love og Handlemaade i denne Verden ikke ere modstridende hans Handlemaade i andre Verdener, og at vi kunne vide noget om, hvad han vil gøre for os i Fremtiden, ved det han gør for os i Dag. Det næste Liv vil dog ikke være kun en Gentagelse af dette, men vil uden Tvivl have megen Lighed dermed. Lader os derfor betragte nogle af disse Ligheder og Overensstemmelser, for derved at kunne rette og ophøje vore Begreber om Himlen.

Almindeligvis naar et Barn kommer ind i denne Tilværelse, kommer det ind i et Hjem, Gud forud har beredet for det. Det finder Fader, Moder, Broder og Søster; et Hus med Værelser, Bøger, Skole, Leg i Hus og fri Luft, unge Legekammerater, alt forud beredet for det. Han er straks indtaget i disse ydre Interesser, og det falder ham ikke ind at spørge: Hvem er jeg? eller: Hvorfra kom jeg. Alt saadant tænker han ikke paa før senere hen.

Saaledes kan det maaske ogsaa være med os, naar vi komme ind i den næste Tilværelse. Vi ville finde et Hjem beredet for os, ældre og visere Venner til at møde og modtage os, nok for at se, at gøre, at

elske og at glædes ved. Vi kunne maaske befinde os som smaa Børn igen. Vi kunne maaske lægge vore Byrder af Aar og Sorger ned og begynde nyt Liv under disse glædelige og himmelske Forhold. Al den Kundskab og Uddannelse, vi have tillagt os her i dette Liv, vil maaske synes som barnlig Uvidenhed ved Siden af den Visdom, de store og ophøjede Væsener besidde, der ville være vore Beskyttere, Vejledere og Venner. Vi ville i vor Uvidenhed og Svaghed føle os som smaa Børn ved Siden af dem, og gerne ville læres og ledes af deres større Erfarenhed.

I denne Verden kommer al vor Virksomhed og al vor Glæde af tre Kilder: Tanker, Kærlighed og Gerning. Først er der Intelligens og dens fornuftige Benyttelse, Erhvervelse af Kundskab, Besiddelse af Evne til at tænke ret og klart, — den Inspiration, enhver har i større eller mindre Grad, hvorved en Strøm af nye Ideer flyde til ham fra en højere Kilde. Dette er een af de Kilder, der bringer Mennesket Glæde. Den, som tænker eller lærer noget, føler deri en vis Sjælefryd og Tilfredshed. En anden Kilde til Lykfalighed er Arbejde. At være i Stand til at benytte sin Evne — at formaa noget, at efterligne Gud ved at danne noget, at bringe Orden ud af Uorden, at bidrage til Verdens Rigdomme — er en anden Kilde til Sjælefryd. Som en tredie er Kærlighed: At kunne gaa udenfor sig selv og have sand Medynk for andre, at sætte sig ind i deres Trang og Genvordigheder: at hjælpe dem frem; at kunne elske og paaskønne Storhed og Godhed i andres Sjæl og Sind — dette har ogsaa meget at gøre med vor egen Lykfalighed. Men naar vi have alle disse tilsammen, have vi saa at sige en Himmel endog her paa Jorden. Vi føle os ganske tilfredse, naar vi stadigen virke i et godt Øjemed — virke sammen med andre i Sympati og Troskab, forstandigt, med nye Ideer strømmende til os, og ny Kundskab opstaaet af vore Erfaringer og et stadigt Arbejde. Dette er os en Himmel her paa Jorden, og dette er hvad Paulus havde i Tanker, naar han taler om at sidde i himmelske Boliger med Jesus Kristus.

Den Himmel, man vil finde i den næste Tilværelse, er maaske den samme, kun længere fremad og med større Opnaaelser: En ny Verden, nye Omgivelser, ny Aandsevne vil give os mere Kundskab, saa at hvad, vi have lært her i Livet, vil synes os som barnlig Uvidenhed; og hvem kan sige os, hvor meget der ikke kan være, som vi kunne lære og gøre herefter? Hvilke store og herlige Værker kan der ikke være for os at deltage i, naar vi komme derhen? De Spørgsmaal, der synes os uopløselige, og som for vore Sandser ere forvirrende, ere kun som Skygger kastede ned paa denne Sfære fra de store Ting, der gaar for sig i den for os saa lidet kendte Sfære paa den anden Side af Sløret. Kampen mellem Frihed og Skæbne, Striden mellem Sjæl og Legeme, Ondets Eksistens i en velindrettet Verden — disse Mysterier tyde paa,

hvad mere der kan være for os at lære og fatte hereiter. Ja, ogsaa hvor meget der kan være for os at elske! Her er Kærligheden noget af det bedste, vi have i Eje. Men endog Kærligheden er her kun i sin Ufuldkommenhed. Hvad kan den ikke udvikles til i den næste Tilværelse, naar vi skulle ophøjes til at være i Omgang med de vise, de gode, de ædle og dejlige, som ere gaaede opad og fremad i Lys og Kundskab? naar vi skal have deres Sympati, føle os velsignede af deres Kærlighed? naar Kristus skal komme og finde os blandt Engle og Erkeengle, og naar vi i vor Sfære skal kunne samvirke med dem i deres, for alles Forløsning og Fremgang? Kærligheden fuldkommengjort, der bortdriver al Frygt, vil sætte os i en himmelsk Sympati med Guds hele Skabelsesværk.

Ifølge Augustins og de tidlige Kirkefædres Opfattelse ligger Forskellen mellem Himlen og Helvede mest deri, at Himlen er det Syn at kunne se Gud, og Helvede er Tabet af dette Syn. Men vi kunne ogsaa se Gud i denne Verden — ikke direkte, thi han bor i et for Mennesker utaaleligt Lys og Herlighed. Han er ikke skjult for os ved Mørke, men ved Lys. Som vort Øre er stemt til kun at høre nogle faa Oktaver i Musik, og alle de andre Harmonier i Himmel og paa Jord ligge upaaskønnede for os, saaledes kan vort Øje, medens dette jordiske Klædebon indhyller os, kun gennemtrænge en vis Grad af Lys. Alt, hvad der overgaar dette, er for lyst, alt nedenfor altfor mørkt. Gud er tilstede i Naturen, der omgiver os. Han er i vor egen Sjæl. Men i disse se vi ham kun middelbart. Dog kunne vi se ham ligesom gennem et formørket Glas eller et Slør. I Skabelsens Orden og Underfuldhed; i Solens majestætiske Opgang og Nedgang; i Himmelhvælvingens Uendelighed ved Nattens stille Timer, føle vi Guddommens Indflydelse. Vi kunne føle, at der er en uindskrænket Magt bag alle indskrænkede Magter, en alvis Intelligens bag al Naturens Love, en uendelig Kærlighed bag al Godhed. Og i Livets mange Prøvelser og Genvordigheder, og i Tider af Sorg og Nød, aabnes undertiden Himlen saaledes, at vi kunne skue Gud. En hellig Fred indtager vor Sjæl, nyt Liv, ny Kraft fylder vort Hjærte og vor Tanke; vi føle den Helligaands Nærværelse.

Saaledes kunne vi forstaa lidt om, hvorledes vi skulle se Gud engang. Skønt vi ikke kunne taale at se lige paa Solen, kunne vi dog føle Solskinnet og se det rundt omkring os; saaledes kunne vi ogsaa skue Guds Herlighed, hans Kærligheds Solskin omkring os, som ved en højere ædlere Sans og større Kraft end vi nu besidde. Det gudhengivne Menneske er lige saa vis paa Guds Tilværelse som paa sin egen. Hans Tro paa Gud er ikke grundet paa nogens Forklaringer; han kender Gud af en umiddelbar Erkendelse af hans egen Sjæl. Da Paulus skrev: „i ham leve og røres og ere vi", var han lige saa vis paa Guds Tilværelse som paa sin egen.

Hvad Paulus og andre Guds Mænd have fornummet, skulle ogsaa vi fornemme i den næste Tilværelse. „Salige ere de rene af Hjærte," sagde Jesus, „thi de skulle se Gud." Vi skulle alle se Gud og kende ham, som vi nu kende mange andre Ting, vore Sanser ikke kunne fremvise os. Vi ere ikke mere vidende paa vor Tilværelse her, end vi ere paa Glæde, Sorg, Haab, Frygt, Yndest, Fornuft, Skønhed, Kærlighed o. s. v. Disse ere Virkeligheder, skønt de ikke kunne føles eller smages eller ses med det naturlige Øje. Saaledes skal ogsaa Gud kunne kendes som vort Liv, vor Styrke, vor Glæde, som Grund til alt, hvad vi ere, som Haabet om alt, hvad vi ønske os, som det uudtømmelige Væld af Kærlighed, der flyder ind i vore Hjærter og i vort Liv.

Kristus sagde til sine Disciple: „Jeg gaar bort at berede eder et Sted." Maaske han bereder dem og os et Sted der paa samme Maade, som han bereder det her. Han bereder Stedet for os her, og vi komme ind i en Verden kristengjort for os formedelst hans Indflydelse. Der er mere Kærlighed i Verden, fordi han har været her; Gud elskes nu mere end han frygtes. Mennesket elskes mere, end det hades; Jesus sammenknytter, ordner og stifter Fred blandt Mennesker. Og Jesus bereder os et Sted i den anden Verden paa en lignende Maade. Da han gik ind i den anden Verden, var det ikke for at søge sin egen Glæde, men for at berede vor Salighed. Han gik ikke derhen for at sidde paa en Herlighedens Trone, men for at berede os et Sted, hvor han kan modtage os. Han mistede ikke sin Kærlighed for Verden eller for Mennesker, ejheller holdt han op med at virke for Forløsning, da han gik herfra; hans Kærlighed for os blev ikke formindsket, da han kom nærmere sin himmelske Fader, men den blev hellere forøget. Vel gik han ind til sin Hvile, men hans Hvile er en tiltagende Virksomhed for at gøre godt.

Han bereder os et Sted ved at vække i Anderne, som dvæle der, Sympati og Interesse for dem, der bo her. Hans Naade og Kærlighed fylder de celestiale Sfærer, ligesom de have gennemtrængt de jordiske; og til Fuldkommengørelsens høje Lov, hvorved Sjæle formaa at stige højere og højere opad, forener sig Kristi Kærligheds Lov, hvorved de første blive de sidste — den højeste Erkeengel nedlader sig til det mest ydmygende Kærlighedsværk. Saaledes bortdrives den Tvivl, der undertiden kan opstaa i Hjærtet, om dem, vi elskede saa højt her i Livet, ikke ved deres Fremadskriden er kommen langt bort fra Forbindelse med os. Kan de have nogen Interesse for os her? spørge vi. Jo, thi naar Kristus bereder os et Sted, er det for at kunne drage os til sig; og hvad Kristus gør, det samme gøre alle, som høre ham til og ere ham lig. De gaa ikke bort fra os ved deres Fremadskriden, men komme nærmere til os. De tabe ikke deres Kærlighed til os, men forøge den samtidig med deres Fremgang paa Tilværelsens opadførende Bane.

Følgende Ord stadfæste denne Sandhed, hvis den for Resten behøver

Stadfæstelse: „Jeg kommer igen og vil tage eder til mig, at hvor jeg er, skulle ogsaa I være." Han ønsker, at vi skulle være hos ham. Sandtnok kunne vi ikke selv gaa lige hen, hvor han er; men skønt de lavere Væsener ikke selv formaa at hæve sig til de højere, kunne dog de højere stige ned til de lavere. Derved er den smukke Sandhed fremstillet i det Udsagn: at „hvor Loven adskiller, genforener Kærligheden". Der er forskellige Boliger, men „Huset" — Hjemmet — er det samme. Hver Sjæl har sin Plads, sit Arbejde, sin Lejlighed; men hver staar i Forbindelse med den højeste Sjæl, som elsker de andre. Kærligheden til den rene og hellige Aand bringer den ned i Forbindelse med den lavere Aand. Dersom vi vende os opad, ville de vende sig nedad og komme os imøde.

Undertiden have vi i Drømme et Indblik i Himlen. Undertiden synes vi i Drømme at have Besøg af de ædleste og dejligste Væsener, der komme og samtale med os som Venner. Al Barriere synes at være borttagen, og vi føle os hjemme hos disse udødelige og aandelige Væsener. Skønt de udmærke sig i Visdom og Forstand og skinnende med Himlens Herlighed, behandle de os med den Ømhed, en Moder har for sit Barn; de gøre os ligestillede med sig selv, de løfte os op til deres egen Sfære. Jeg har haft Drømme om samdanne ophøjede Væsener, som jeg syntes at kende, og som syntes at kende mig bedre, end jeg kendte mig selv, og saaledes er min Ide om Himlen. For hver er der hans egen Plads, hans eget Arbejde, hans egen Stilling, der netop passer hans Karakter, men hver har Besøg af disse stedse nedstigende Sjæle fra højere celestiale Sfærer, der tage dem nogle Øjeblikke ind i deres egen Nærhed, eget Lys og Renhed.

(Af James Freeman Clarke.)

Sankt Pauli Levnedsløb.

(Fortsat fra Side 45.)

Saaledes lyder den sørgelige Historie om det højmodige Ephesus. Omvendt staar det gamle Ordsprog: „Ørkenen skal glæde sig og blomstre som Rosen"; thi Rosen, Asiens egne smukke Blomst, er visnet og død der, hvor alt nu er øde. Diana, deres Modergudinde, har vist sig en daarlig Moder, udygtig til at beskærme sine Børn fra Skade og Ødelæggelse. To Hundrede Aar efter Pauli Besøg der kom Gotherne og overvandt dem og fratog dem de Rigdomme, der var hende anbetroet til Forvaring. Kunde Paulus besøge Stedet i Dag, vilde han til sin Forbavselse skue Ruinerne af, hvad han engang saa i fuld Herlighed. Søjler ligge nedfaldne og brækkede paa Kamrene, de beskyttede. Der forstyrrer nu den rejsendes Fakkel Flaggermusen i sit mørke Skjul. Han

kan næppe finde Ephesus' Gader blandt de sammenslyngede Buske og Krat, der siden er vokset op overalt. Geder finde Ly, hvor Menneskemasser færdedes under aaben Himmel. De skrigende Ravneflokke bryde Tavsheden forover, medens Vagtlerne ruge i Stilhed i Teatret og Stadiet, hvor Folkemængder holdt Hurrahraab over Morskab og Sejrherrer. Stenbruddene ligge forladte, og alene Mærkerne af Stenhuggerens Staal melder om hans Arbejde for mange Aarhundreder siden. Endog Havet har trukket sig tilbage fra Synet af Ødelæggelsen. Hvor Bølgerne engang rullede og bar Skibe fulde af Liv, er der flade Sumpe overgroede med Siv. I Sankt Sophie Moskeen i Constantinopel er der otte af de Jaspis Søjler, der engang stod i det nu ødelagte Tempel — skønt i sig selv smukke, fortælle de noget af Historien om Dianas Fald og bespotte ephesisk Herlighed.

29. Kapitel.

Fra Ephesus rejste Paulus til Troas, hvor han paa sit tidligere Besøg havde et Syn om en Mand, der kaldte ham til Makedonien, hvortil han nu kom tilbage. Over en Del af hans Rejse, og netop hvor han gik, er der nogen Uvished, men vi kende nogle af de Steder, han besøgte. Et af disse var Filippi. Menigheden dersteds havde vist sig mere god imod ham og foraarsaget ham mindre Bekymring, end nogen anden. Medens han maatte iretteſætte andre Menigheder for deres Fejltrin, klagede han aldrig over denne. Dens Medlemmer vare fattige; dog nødte de ham tre Gange til at tage imod Penge, som de havde samlet til hans Ophold, medens han prædikede andre Steder. Den er bleven kaldet hans mest elskte Menighed.

Medens han var i Filippi kunde han ikke glemme, hvad han overlevede for seks Aar siden: Skarpretterens Svøbe, Stokken, Fængslet, Sangen ved Midnatstid, Jordskælvet, Stokmesterens Forfærdelse, hans Haardhed, Omvendelse og Godhed og Forløsningen fra Fængslet. Vi vide ikke, hvor langt Paulus gik paa denne Rejse, men maaske han gik til den adrianske Bugt. Vi finde ham igen i Korinth. Da han saa paa dens knejsende Citadel og gik gennem dens Havn og vel bekendte Porte, maa han have erindret med en underlig Følelse sin Ankomst dertil paa sit første Besøg. Han var den Gang nylig kommen fra Athen, nedbøjet i sit Sind over at have kunnet udrette saa saare lidet i denne afgudsdyrkende Stad. I Korinth havde der ikke været en eneste Kristen at mødes med; han var alene og uden Venner; men nu var der een, der bød ham velkommen, nemlig Gajus, hvem han havde døbt, og Hundreder af andre, der bekendte Jesu Navn. Sandtnok havde nogle af dem fundet det haardt at forlade deres hedenske Traditioner og være Kristi trofaste Disciple, men om mange var det sandt, at „det gamle var forbigaaet, og alt var blevet nyt". Her glædede han sig i Aanden

med Lukas og Timotheus og med andre, hvis Navne bleve bekendte i Kirken som Pauli Medarbejdere.

Dog bedrøvedes han her i Korinth over, at nogle i Galatien talede imod ham, sigende, at han ikke var en Apostel, fordi han ikke var een af de tolv, Jesus selv udkaarede; og de bleve bortvendte fra den sunde Kristi Lærdom, som Paulus havde forkyndt. Da var det, han skrev sit Brev til Galaterne, hvori han erklærede, at han „var en Apostel, ikke af Mennesker eller ved noget Menneske, men ved Jesum Kristum og Gud Fader, som ham oprejste fra de døde". Han var mere bedrøvet over, at de forlod Kristus, end over at de forsagede ham, som var deres elskte og paalidelige Lærer. Han formanede dem til ikke at tro hverken ham „eller en Engel fra Himmelen", dersom han prædikede Evangeliet anderledes, end Kristus havde forkyndt det.

Brevet til Galaterne var ikke det eneste Paulus skrev i Korinth. Han havde aldrig været i Rom, men der var bleven en Menighed oprettet der til Kristi Kirke, — af hvem vides dog ikke. Der er ingen Beretning derom, skønt den skulde blive een af største Interesse i Kristendommens Historie. Maaske dens første Medlemmer vare blevne overbeviste i Synagogen i Rom eller bestod af dem, som vare blevne omvendte i Palæstina og derefter havde flyttet til Rom; eller maaske af nogle af dem, der vare tilstede paa Pinsefestens Dag, da tre Tusind bleve omvendte, hvoriblandt der var fremmede fra Rom. Paulus var ikke ukendt der. Vi vide, at han var bekendt med to hele Familier foruden seks og tyve andre Personer, hvilke han maaske var bleven bekendt med i Korinth, Ephesus eller andetsteds. Han interesserede sig saa meget for dem, at han planlagde at besøge dem, efter at han havde været i Jernsalem og var paa Vejen til sin tænkte Rejse til Spanien.

Medens han var i Korinth, skrev han sit Brev til Romerne. Vi kunne tænke os ham siddende i et stille Værelse eller gaaende der i Gajus' Hus, nu og da kastende sit Blik op paa Bjærgets Top og ned paa det Joniske Havs Vande, og atter hen paa det Pergament, hvorpaa Tertius nedskrev, som ham blev fortalt, den største Apostels dybeste Tanker. Brevets Indhold er om den kristne Lære, den, som Kristi Religion lærer os at tro, og kristen Efterlevelse, det, som Kristi Religion lærer os at gøre. Chrysostom, den berømte kristne Fader og Lærer, kaldte Brevet til Romerne „den gyldne Nøgle til den hellige Skrift". I dette Brev omhandler Paulus i Særdeleshed „Retfærdiggørelse ved Troen", med hvilket han mener Menneskets Antagelse som retfærdigt ved at tro paa den Herre Jesus Kristus. Disse tre Ord: „Retfærdiggørelse ved Troen" betyde meget, hvoraf den unge Læser kan vide noget, og som de ældste og viseste kunne studere paa alle deres Dage.

(Fortsættes.)

De Sidste-Dages Helliges Organ for Skandinavien
Grundlagt 1851 · Udgaar den 1. og 15. i hver Maaned

Fredag den 15. Februar 1907

Vigtige Instrukser angaaende Gudstjenesten.

(Af Præs. C. W. Penrose i Millennial Star.)

„Ældsterne skulle bestyre Forsamlingen saaledes, som den Helligaand leder dem, i Overensstemmelse med Guds Bud og Aabenbaringer." (Pagtens Bog 20:45.)

„Men uagtet det, som er skrevet, har det fra Begyndelsen af stedse været min Kirkes Ældster tilstedt, at de skulle foreståa alle Forsamlinger, saaledes som de blive styrede og ledede ved den Helligand; og saaledes skal det altid vedblive." (Pagtens Bog 46:2.)

„Og deres Møder bestyredes af Menigheden efter Aandens Paavirkninger og formedelst den Helligaands Kraft; thi som den Helligaands Kraft ledte dem, enten til at prædike eller formane, eller til at bede eller paakalde Gud, eller til at synge, saaledes blev det gjort." (Moronis Bog 6:9.)

Disse Anførelser bestemme Maaden, hvorpaa de Helliges Forsamlinger skulle bestyres. Sædvanlig begynde de med Sang og Bøn og atter Sang; derefter Prædiken eller Vidnesbyrd, og sluttelig Sang og Taksigelse. Der er intet imod denne almindelige Fremgangsmaade, men Herrens Befaling maa ikke gaa os ad Glemme, at alle Forsamlinger skulle styres, eftersom den Helligaand skulde tilkendegive i den samme Stund. Sangen, Bønnen, Ordets Forkyndelse og Vidnesbyrdet skulde altid passe til Anledningens Tarv. Der er ingen fastslaaede Regler givet Kirken i denne Henseende; men den præsiderende Ældste skulde søge Inspiration fra Gud og følge den Helligaands Tilhvisken, saa at Gudstjenesten maa være Herren velbehagelig, og gavne alle, som deltage deri eller lytte dertil.

De Helliges offentlige Forsamlinger ere for at prise Herren, for Bøn, for Undervisning og Opbyggelse. Salmer i hvis Afsyngelse Forsamlingen kan deltage, burde ofte vælges. Hvor et Kor kan organiseres og indøves, er det ogsaa godt at afsynge udvalgte Numre, som ere passende til Anledningen; og hvor særdeles gode Stemmer haves, giver en Solo, en Duet eller Kvartet en behagelig Afveksling. Musik skulde altid tilskyndes, støttes og udvikles, saavel for at opbygge Forsamlingen som for at udtrykke Tak og Pris til den Højeste. Den burde altid være den bedste, der kan haves. Salmer og Korsange, der frembære de Sidste-Dages Helliges Lære skulle foretrækkes for andre. Harmoni er af Vig-

tighed i Sangen, som opsendes til Herrens Pris, og en god Sangleder er af stort Værd i denne Henseende.

Aabningsbønnen i en Forsamling af de Hellige skulde være en Udtalelse af disses Ønsker og en Tilbedelse af deres Gud. Den skulde opsendes fra dem (ved at bruge Ord som „vi" og „os" — ikke „jeg" og „mig") — ikke for Taleren alene. Den skulde anraabe den evige Fader i Jesu Kristi Navn under den Helligaands Indflydelse. Bønnen burde være en ligefrem og i simple Ord Udtalelse af Hjærtets Begær, og burde ikke forlænges til Overdrivelse, saa at Forsamlingen taber Interessen og ønsker den sluttet. Men paa den anden Haand skulde den heller ikke gøres saa kort, at den ikke tilfredsstiller de i Bønnen deltagende Sjæle, hvis inderligste Ønsker og Attraaer ere henvendte mod Giveren af alt godt. Yderligheder paa begge Sider burde undgaas. Naar en Ældste kaldes frem for at bede i Forsamlingen, skulde han rette sig efter den guddommelige Anvisning angaaende offentlige Forsamlingers Ledelse, og bede som han maa blive ledet af den Helligaand.

Den Yderlighed at holde lange kedsommelige Bønner er aflagt som unyttig, og vi er bange for, at mange er gaaet til den anden Yderlighed. Man lægger Mærke til, at mange af Brødrene haste saa meget med at blive færdig, at de skuffe saadanne, som ønske at paakalde Herren i Hjærtets Ydmyghed om hans Velsignelser og den Helligaands Indflydelse til at vejlede dem, der skal tale, og oplyse og trøste Menigheden. Dem, der skal tale og alle de tilstedeværende behøve at bedes for. Dertil behøves ikke en lang Bøn; ejheller bevæges Naadens Trone ved „megen Tale"; men paa samme Tid burde Bønnens Aand ikke dæmpes, eller unødvendigt Hastvær gøres. Hensigten med Bønnen og Tilfældet, i hvilket den opsendes, samt Omstændighederne der omgive Forsamlingen, skulde tages i Betragtning, og der skulde ingen Hast være for at blive færdig, heller ingen Formalitet eller fast Regel være, der kunde hindre en fri Udstrømning af Bønnens Aand.

Vi henvende særligt Opmærksomheden til dette, saa at den overdrevne Korthed, hvormed nogle Ældster have afbrudt Bønnen i vore offentlige Gudstjenester, ikke skal drives saa vidt, at Hensigten med Bønnen og dens Inderlighed skal tabes eller tilsidesættes. Det er ikke nødvendigt, at Forsamlingen skulde vare noget bestemt Tidsrum. Nogle synes at mene, at naar en Forsamling ikke varer i to Timer, saa er der noget forkert. Andre ville have dem indskrænket til bestemt een Time eller mindre. For at rette paa saadanne have vi anført de ovenstaaende Citater til Herrens Ord.

Slutningsbønnen er egentlig en Velsignelse og Taksigelse; den er for at nedbede Guds Velsignelse over de Forsamlede, og de Ord, som er talet, samt for at sikre Herrens Bifald og Velbehag i samme, og at

hans Aand maa ledsage hans Børn til deres Hjem og bo hos dem. Der er altsaa ingen Nødvendighed for en lang Bøn eller noget af samme Natur som i Aabningsbønnen. At opholde Forsamlingen en længere Tid efter Gudstjenesten er tilende, vilde være upassende og aldeles unødvendigt. Bøn efter Opfordring for syge eller lidende eller for andet ualmindeligt, skulle bedes ved Gudstjenestens Begyndelse eller ved anden Lejlighed før Mødets Afslutning, og kun i Korthed ved Takfigelsen, om det er nødvendigt.

Prædikenen, ligesom enhver anden Part af Gudstjenesten, skulde passe til Anledninden og Forsamlingen, og skulde være, hvad den Helligaand inspirerer Taleren til at tale i samme Stund. En Prædiken paatænkt og affattet i Forvejen ifølge Talerens egne Ideer, Ønsker og Hensigter, er i Almindelighed ikke saa opbyggende for de forsamlede, ejheller overensstemmende med Guds Paabud i denne Henseende. Aeldsterne burde studere og fra Tid til anden ophobe i deres Hjærter rige Skatte af Guds dyrebare Ord om evigt Liv, og blive vel bekendte med Evangeliets Principper og Lære, og ved Øvelse faa Herredømme over sig selv og sin Talemaade, saa at Frygt og Bæven maa vige bort, naar de træde for at tale til en Forsamling. Men deres Hjærter skulde holdes aabne for den Helligaands Tilhvisken og Vejledning, saa at Tilhørernes Trang maa tilfredsstilles. Gud alene kender dette, og han kan bruge sine Tjenere til at imødekomme det, naar de ere i en Tilstand af Modtagelighed for hans Inspiration.

Offentlige Taler skulde ikke saaledes forlænges, at de blive kedsomme i Stedet for belærende for Tilhørerne; ejheller skulde de være saa korte, at de ikke hverken ere belærende eller opbyggende. Herren har givet os et Kendetegn, hvorved vi kunne kende, om Taleren er vejledet af Guds Aand eller ikke; han har sagt, „det, der ikke opbygger, er ikke af Gud, men er Mørkhed" (Pagtens Bog 50:23).

Faste- og Bønnemøder ere ikke for Prædiken, men for at bære Vidnesbyrd om Guds Godhed og om hans Tilkendegivelser af sin guddommelige Almagt og af sin Aand i de Helliges egne Erfaringer, saa at alle maa glædes og frydes ved de Velsignelser, hver af dem have erholdt. Naar Instrukser gives i disse Møder, skulde det ske efter den præsiderendes Bydende, og under den Helligaands Indflydelse i samme Stund, og de skulde gives i Korthed og uden Omsvøb, saa at Forsamlingens Øjemed ikke maa glemmes. Bøn, Sang, Profeti og Udøvelsen af andre Naadegaver ere i sin Orden, men alt bør ske, eftersom den Helligaand skal inspirere og lede. Det maa ske med Orden og ikke med Forstyrrelse; kun een maa tale ad Gangen, og hele Forsamlingen maa være under den præsiderende Aeldstes Bestyrelse.

Disse ere ganske simple Raad og er „intet nyt under Solen"; men de ere i mange Tilfælde nødvendige og ere her givne til alle de Hellige

og til Aldsterne, der arbejde i Herrens Vingaard. De skulde inderligen søge den Inspiration, der kommer fra det Høje, og lære hvorledes de kunne skælne mellem dets Lys og deres egne Hjærters Attraar og Anskuelser. Offentlig Gudstjeneste er for alles Opbyggelse og for vor himmelske Faders Forherligelse, som har Velbehag i sine Børns hjærtelige Lovsange; og han antager sit Folks Gudstjeneste, naar det foregaar med Ydmyghed og Oprigtighed og under Ledelse af den Aand, der udgaar fra hans Nærhed, og som leder os ind i al Sandhed og trøster hver lydig og trofast Sjæl.

Ankomst og Beskikkelse. Den 30te ~~December 1906~~ Januar 1907 ankom fra Zion et Selskab Missionærer i god Velbefindende efter en behagelig Reise over Land og Hav; Aldsterne beskikkes til Virksomhed i Missionen som følger: Anthone Jensen fra Westen, Idaho, til Aalborg Konference; Hyrum Hansen fra Spanish Fork, Utah, Morten C. Jensen fra Richfield, Utah, og Joseph H. Hansen fra Brigham City, Utah, til Aarhus Konference; Henry O. Olsen fra Brigham City, Utah, til Kristiania Konference; James P. Rasmusien fra Millville, Utah, til Aalborg Konference.

Forflyttelse: Aldste Andrew M. Nilson fra Kristiania til Københavns Konference.

Dødsfald. Aldste Martin S. Nielsen, Søn af Niels P. og Anna K. Nielsen, hensov i Døden den 29de Januar 1907 efter et Sygeleje og haarde Lidelser i over 1½ Aar. Han var født i København den 9de Januar 1880 og døbt den 3die Oktober 1897, siden hvilken Dag han har staaet som et trofast Medlem af Jesu Kristi Kirke af Sidste-Dages Hellige og været et virksomt Medlem af Ungdommens Uddannelsesforening. Hans stille og rolige Bortgang efter et saa langt og pinligt Sygeleje i Hjemmet kom til baade ham selv og Familien som en stor Forløsning fra en haard Prøvelse. Æresbevisninger ved Begravelsen vare i Overflod omkring hans Baare og Gravsted, og Venners Deltagelse var stor.

Zion, de Helliges Hjem.

Kirkens Fremkomst, Forfølgelse og Vandringen.

Naar der tales om de Sidste-Dages Helliges Zion, menes dermed det Land, hvor de bo og bygge, og hvortil mange af dem Aar for Aar samle sig fra alle Jordens Nationer, hvor de have annammet Evangeliet og paa samme Tid faaet en Længsel efter at samles med det Folk, de have forenet sig med i deres Følelser og religiøse Anskuelser. Det

indbefatter nu flere af de Forenede Stater i Vesten, særlig Utah, Idaho, Wyoming, Colorado, New Mexiko, Arizona, Nevada og andre, og desuden de Helliges Kolonier i Mexiko og Canada. En Fortælling om dette besynderlige Folk og deres „Zion" maa for bedre at kunne forstaas begynde med Jesu Kristi Kirkes Fremkomst i det nittende Aarhundrede og Aarsagen til dens Forflyttelse fra Sted til andet før dens Ankomst til Utah. Kirkens Grundlæggelse hviler alene paa ny Aabenbaring fra Himlen til Mennesker paa Jorden, og i ingen Henseender har den sit Udspring i nogen anden religiøs Sekt eller Kirke eller staar i mindste Forbindelse med nogen af dem. Dens Trosbekendelse, dens Myndighed og Organisation erklæres at være kommen til den fra Gud ved ny direkte Aabenbaring. Dette har vist sig at være uforeneligt med den nyere Tids „Kristendom", hvorfor dennes Gejstlighed har paataget sig fra Begyndelsen af at bestride de Sidste-Dages Hellige af al Evne og Magt. I denne haarde Kamp for Tilværelse have de Hellige haft de stærkeste Vaaben, nemlig Bibelen, Sandhed og Ret, medens deres Modstandere have haft Popularitet og en overvættes Majoritet af Folket paa sin Side samt med yderst faa Undtagelser Pressen overalt i Verden. Med en saa overlegen verdslig Magt for Fjende kunde den umulig have bestaaet i sin spæde Alder, medmindre den var støttet og opholdt af Almagten.

Udrustet med Bibelen, Sandheden og Fornuften stred den sig frem og vandt Tilvækst. Dette forbittrede dens tidlige Modstandere i den Grad, at de søgte Hævn og sammenrottede sig til Pøbelhobe, der plyndrede, truede, arresterede, pidskede, myrdede og uddrev de Hellige fra deres Hjem, hvilke de nedbrændte, sommetider over disses Hoveder, uden Hensyn til Sygdom, Alderdom, Spædhed eller Kvinders Svagelighed. De Hellige bleve jagede fra By til By, fra County til County og fra Stat til Stat, begyndende i Ny York Stat, derpaa til Pensylvania, Ohio og længer mod Vesten til Missouri og Illinois og tilsidst udenfor den civiliserede Del af de Forenede Stater, ud blandt de vilde, krigerske Indianere, der ansaa enhver hvid Mand som deres Fjende. Blandt dem, der faldt som Martyrer i Illinois, var deres Profet og Lærer, Joseph Smith, og hans Broder Hyrum, der bleve myrdede i Carthage Fængsel af en Pøbelhob paa 150 stærkt bevæbnede Mænd, der havde organiseret sig som Statsmilits. Kirken som et Hele var i dyb Sorg over denne Voldsgerning. Stærke Mænd, der vare Helte i Kamp, græd som Børn over Tabet af deres uskyldige myrdede Ledere, og mange anraabte i deres Fortvivlelse Gud om Hævn. Forgæves havde de søgt Beskyttelse af Øvrighederne; ja endog de Forenede Staters Præsident blev anraabt om Hjælp mod Pøbelen, der blev støttet af Statsmilitsen, men alt var forgæves. At flygte fra Civilisationens Grændser var den eneste Udvej for de Hellige, hvorfor de anbefalede sig i Almagtens Haand, og saa

snart som de paa nogen mulig Maade kunde komme afsted, droge de med kun daarligt Udstyr mod Vesten igen under Ledelse af den berømte Fører, Brigham Young, der i Historien betragtes som en „anden Moses", en heltemodig og af Gud inspireret og støttet Leder for et forfulgt, forhaanet og banlyst Folk. Han trøstede og opmuntrede de Hellige til fornyet Mod og Udholdenhed og til at stole paa Herrens alvise Styrelse, der i sin Tid vilde udøse Hævn over deres Fjender for disses grusomme Ugerninger. Uddrevne fra Nauvoo i Illinois byggede de et Vinterkvarter ved Missourifloden, bestaaende af 538 Blokhuse og 83 af Græstørv, hvori boede 3483 Sjæle, af hvilke 334 vare syge. Af Vogne, som de ogsaa dels beboede, var der 814, Heste og Muldyr 174, Okser 776, og 463 Køer. Lejren laa under en fuldkommen Organisation og Bestyrelse. Der gjordes gennem Vinteren al mulig Forberedelse paa Vandringen mod Vest. I April Maaned forlod det første Selskab Winterquarters, som denne Lejr kaldtes. Det bestod af 148 Sjæle, iblandt hvilke 3 Kvinder og 2 Børn. De havde med sig 73 Vogne med Proviant og Redskaber for Vejarbejde og andet, Sæd af forskellige Slags o. s. v. Efter i tre Maaneder at have banet sig Vej gennem ukendte Sletter, Floder og Bjærgpas naaede dette første lille Selskab Saltsø-Dalen den 24de Juli 1847. De havde arbejdet sig frem med Økse og Spade: gennem Skove, over Floder og Bække, hvor Broer maatte bygges; langs Bjærgenes Sider, hvor Hulveje maatte graves; medens de maatte holde Nattevagt over deres Trækdyr og leve paa Smalkost af Mangel paa tilstrækkelig Proviant. Men for at kende deres Lidelser og Mødsommeligheder maa vi læse deres Historie — ikke den, deres Fjender have skrevet, men deres egen.

Ved deres Ankomst i Nærheden af den store Salt Sø, der set fra Bjærgets Top laa milevidt udstrakt midt i den dødstille askegraa Dal, fandt de ingen Beboere uden nogle faa omstrejfende Indianerhorde, ingen Forraad af Proviant, intet Hus, ingen Hytte, næppe et Træ eller en Busk stor nok til at skygge deres Hoved fra en brændende Sol. Ordren lød: Holdt! Her er Stedet! Kør Vognene i Lejr! Sæt Ploven i Gang og Sæden i Jord! Økse paa Nakken, og op i Bjærgets Skov efter Hustømmer! Saaledes lød Ordet, der var saa nødvendigt for Folkets timelige Frelse. Dette Arbejde paabegyndt, den næste Tanke var: Mer Hjælp, flere Folk! Afsted øst efter de tilbageladte, der snarest mulig sattes paa Vej mod Vestens Bjærge, hvor de deltog i alt Slags Arbejde, der forefaldt. Sæden, som var saaet eller plantet, laa i tør Jord og maatte lokkes til at spire ved kunstig Vanding. Kanaler og Diger maatte graves og Dæmninger bygges i Vandstrømmene for at faa den tørre Jord vædet; thi fra oven var der ingen Udsigt dertil. Der maatte arbejdes med Enighed og Flid. Skrædder, Skomager, Skriver og Butiksdreng maatte tage fat paa Økse og Spade og foretage sig

al Slags Arbejde, de ikke vare vante til. Møller og Smaafabrikker maatte bygges; Kirke- og Skolehuse kunde ikke undværes. En og hver fik travlt, hvorfor den Titel, der var tiltænkt den Stat, de nu vare i Færd med at grundlægge, nemlig „Deseret", vil synes enhver nok saa passende som „Utah", ved hvilket Navn Landet nu er kendt. Det hørte dengang til Mekſiko, tilligemed Øvrekalifornien, der af Mekſiko i 1848 blev overdraget til de Forenede Stater for en mindre betydelig Sum Penge.

Om Foraaret 1848 organiserede Brigham Young de Hellige i Winterquarters til Rejſeſelſkaber for den foreſtaaende Vandring til Utah. I Begyndelſen af Juni Maaned drog Brigham Young ud med et Selſkab, 1229 Sjæle, og snart derefter fulgte Heber C. Kimballs med 662 Sjæle og Willard Richards med 526 Sjæle — ialt 2417. Mojſomt fulgte de det Spor, Pionererne havde gjort, og maatte ligesom de første arbejde sig frem med Økſe og Spade. Sporet førte over udstrakte Prærier og langs med Platfloden, hvis Bund er Flydeſand (eller maaske rettere sagt Flydeſand), der altid bevæger sig nedefter med Vandet og gør Overkørſel meget uſikker. Ofte, naar en Vogn maatte ſtandſe i Floden af en eller anden Grund, ſank den ned i Sandet, der ſtraks ſluttede sig tæt om de nedſunkne Hjul, og Vognen ſtod da faſt ligeſom et Træ paa sin Rod. Kvinder og ſmaa Børn, ſom ikke kunde vade, maatte da bæres i Land og et dobbelt Antal Trækdyr ſpændes for. Saa gik et eller andet i Stykker og maatte repareres. En Gang om Ugen var det Badſtedag og følgelig en Slags Hvile- eller Reparationsdag. Strækninger hundrede Mile lange vare næſten blottede for Træ eller Kviſt, og derfor maatte man gaa med Poſe i Haand eller paa Ryg og opſamle Bøffeltørv og Solſikkeſtængler, og ved Hjælp af disſe Tørv ſom Brændſel blev Brødet bagt, Flæſket ſtegt og Kaffen og undertiden ogſaa Bøffelſuppen kogt. Om Aftenen kørtes Vognene ſammen i Ring, ſaaledes at Trækdyrene næſte Morgen kunde indeſpærres og fanges, medens Teltene opſloges udenfor i ganſke kort Afſtand. Ofte var der langt til Vand, og undertiden var Vandet ſaa befængt med Ludſalte, at Kreaturerne bleve ſyge og døde deraf. Hver Morgen kaldtes Selſkabet ſammen og opſendte deres Bøn og Tak til deres fælles Fader og Forſørger, og det ſamme var Skik om Aftenen. Aandelige og opmuntrende Sange og Muſik hørtes paa alle Sider og gjorde meget til at bortdrive Sorg og Bekymring.

Uden en ſtærk Tro og Tillid til Almagtens Bifald og Hjælp vilde neppe nogen Familie paatage sig en ſaadan Rejſe under de Omſtændigheder, de Hellige dengang befandt sig i. De søgte heller ikke hans Hjælp forgæves; inſpireret af Tanken om Befrielſen fra deres hjærteløſe Forfølgere vare de paa Benene tidlig hver Morgen, nød en kort og hurtiglavet Frokoſt, ſpændte for, ſtrøg Telte, læsſede Vogne og drog afſted

med Tak for Nattens Fred — Fred undtagen Ulveflokkenes Hylen, Piben, Gøen og Tuden, hvilket man kunde høre næsten enhver Tid paa Natten og til efter Solopgang. Undertiden spærredes Vejen af en Indianerbande, der gjorde Krav paa, at de Rejsendes Kreaturer aad det Græs, der tilhørte dem, og saadanne Krav maatte gerne erstattes med een eller flere Sække Mel eller maaske en Okse eller anden Foræring. Vejen gennem Klippebjærgenes Pas kostede meget Arbejde paa Hulveje og Broer, men tilsidst naaedes den store Saltsødal, og de trætte Vandrere slog sig hurtigst muligt til Ro og til fast Bosættelse.

Da Pioneererne havde slaaet Lejr paa den Plads, hvor Salt Lake City nu er bygget, gik Præsident Young og andre udenfor Lejren, og som de vandrede omkring paa den golde Mark, standsede Brigham Young pludselig, og med sin Stok stukken i Jorden sagde han til sine Ledsagere: „Her ville vi bygge Herren et Tempel." Hvor forvoven vilde ikke en saadan Profeti synes Folk, som ingen Tro havde paa guddommelig Inspiration? Seks Aar senere grundlagdes Templet, der byggedes paa i 40 Aar, og som nu, i Betragtning af de ugunstige Omstændigheder, der saa ofte have omgivet de Hellige under dets Opførelse, synes eftertænkende Mænd og Kvinder som et Vidunder. En nøjagtig Beskrivelse af denne mærkværdige Bygning og dens Brug findes i Nr. 1 og 2 af Skandinaviens Stjernes 55. Aargang (1906).

De første Bygninger, der bleve opførte i Utah, vare enten Blokhuse eller byggede af raa (ubrændte) Sten, med et meget simpelt Tag af Siv og Jord eller Pilekæppe med Straa og Jord. Skolehusene og Forsamlingshusene vare af lignende primitive Materialier. Ofte saas i Stedet for et Glasvindu kun et Stykke tyndt Lærred spændt over Vindushullet, og atter ses et Sengetæppe at bruges som Dør. Med Aarene byggedes jo Savmøller, hvortil Bjærgstrømmenes Vandfald gjorde god Tjeneste som Drivkraft. Værksteder indrettedes og sattes i Gang, og omsider fik Nybyggerne det mest nødvendige Husgeraad og Redskaber i Hænde. Nogle havde endog medbragt Faar, hvis Uld blev kartet, spundet og vævet af Moder og Datter til Familiens Gangklæder, Traad for Traad. Fra Morgen tidlig til Aften saa man Pigerne eller Moderen selv trække Ulden ud paa den amerikanske Spinderok, der ikke har Spor af Lighed med den danske. Pigen gaar eller løber frem og tilbage over Stuen med Traaden i venstre Haand og det store Rokkehjul i den højre. Alt var hjemmelavet — Rok og Væv, Borde og Stole, Bænke og Senge, Bøtter og Ballier. Efterhaanden kom enhver Ting i en forbedret Tilstand; bedre Boliger byggedes, Møbler og Landredskaber fabrikeredes og indiørtes fra Østen, medens Marker og Frugthaver plantedes og voksede til; Fabrikker anlagdes og forskellige nødvendige Industrier sattes i Gang. (Fortsættes.)

Foredrag.

Torsdag Aften den 31. Januar holdt Ældste F. Christensen efter Indbydelse og Bekendtgørelse et Foredrag i Afholdsforeningen „Odin"s Lokale i Folkets Hus, Jagtvejen 49 i København, om Utah og dets Befolkning, hvori han skildrede Aarsagen til Mormonernes Bosættelse i Utah: deres mange Genvordigheder og Lidelser i de østligere Stater og paafølgende Uddrivelse over Civilisationens Grænser ved deres „kristne" Venners ukristne Voldsgerninger; den møisommelige og farefulde Vandring over ukendte Sletter, Floder og farlige Bjærgpas, hvor de paa Vejen vare udsatte for de vilde og altid krigerske Indianerhorders Anfald, fra hvilke dog Gud altid bevarede dem; deres Ankomst og Bosættelse i Utah; Landets Beskaffenhed, Øde, Modbydelighed, Brigham Youngs Langsynethed og Visdom, Folkets Enighed, Samvirken og Tillid til Gud og deres Leder; Utahs Seværdigheder, Hjælpekilder og Industri o. s. v. Fire af de unge Ældster sang i Kvartet under Ledelse af Ældste Victor Madsen, og det hele fandt almindeligt Bifald hos Tilhørerne, der vare pæne dannede Mennesker og viste Brødrene al ønskelig Opmærksomhed. Adskillige Spørgsmaal spurgtes og bleve besvarede, hvorefter en ærværdig, aldrende Herre talede til megen Ros for Utah og Mormonerne for deres Flid, Opnaaelser og fortrinlige Moralitet. Ved Mødets Afslutning var Stemningen mod de Sidste-Dages Hellige uden Tvivl bedre end ved dets Begyndelse.

Missionærernes Rapport for Januar 1907.

Konferencepræsident	Konference	Antal Missionærer	Skrifter omsatte	Bøger omsatte	Fremmedes Hjem besøgte	Evangeliske Samtaler	Møder afholdte	Døbte	Ordinerede	Børn velsignede
Charles C. Nielsen	Aalborg	24	4512	481	3200	943	91	1		1
Anders P. Nielsen	Aarhus	20	5142	575	3769	823	107	8		4
Niels L. Lund	København	23	10398	425	7757	939	59			
Adolph M. Nielsen	Bergen	19	7191	1000	3942	695	56			
Søren Rasmussen	Kristiania	30	12185	1221	9476	1855	130	7		4
Mathias J. Benson	Trondhjem	22	859	223	673	305	46	2		
Totalsum for Missionen		138	40287	3925	28817	5560	489	18		9

Indhold:

Mange Boliger i Guds, vor Faders Hus 49
Sankt Pauli Levnedsløb 53
Redaktionelt:
Vigtige Instrukser 56
Ankomst, Bestikkelse og Forflyttelse 59
Dødsfald 59
Zion, de Helliges Hjem 59
Foredrag 64
Missionærernes Rapport 64

Udgivet og forlagt af J. M. Christensen, Korsgade 11, København N.
Trykt hos F. E. Bording (V. Peterſen).